FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 26. oktober 1995 *

1. Tribunal correctionnel d'Arlon har anmodet Domstolen om at træffe afgørelse om, hvorvidt det er foreneligt med fællesskabsretten, at der i henhold til belgiske retsforskrifter, nemlig en kollektiv overenskomst, som er gjort obligatorisk ved kongelig anordning, består visse forpligtelser til at betale bidrag for virksomheder, som er etableret i andre medlemsstater, i det foreliggende tilfælde Storhertugdømmet Luxembourg, og som erlægger en tjenesteydelse på belgisk område, idet de med henblik herpå anvender deres egne arbejdstagere.

Det drejer sig således om at fastslå, om de betingelser, som pålægges af værtsstaten i henhold til dens lovgivning på det arbejdsretlige område, har til virkning at hindre erlæggelse af tjenesteydelser fra den virksomhed, som arbejdstagerne er tilknyttet, og om betingelserne derfor er uforenelige med fællesskabsbestemmelserne om udveksling af tjenesteydelser.

2. Det i den forelæggende sag rejste problem vedrører visse aspekter af belgisk lovgivning om vilkårene for aflønning af arbejdstagere i byggebranchen, navnlig hvad angår visse tillæg til lønnen, som påhviler arbejdsgiverne på grund af den pågældende aktivitets særlige art. Den relevante lovgivning kan beskrives således:

Artikel 2 i den kollektive overenskomst af 28. april 1988 (herefter »overenskomsten«), der blev indgået i Commission Paritaire de la Construction, og som blev gjort obligatorisk ved kongelig anordning af 15. juni 1988 [1], forpligter alle virksomheder i branchen til at indbetale et bidrag på 9,12% — hvoraf de 9% er bestemt til tildeling af »timbres-fidélité« til deres arbejdstagere og 0,12% til at dække administrationsudgifterne — til »Fonds de sécurité d'existence des ouvrier de la construction« (herefter »fonden«). Visse kategorier af virksomheder i den pågældende branche, nemlig dem hvis arbejdstagere er udsat for ledighedsrisiko på grund af vejrliget, skal desuden i henhold til overenskomstens artikel 3 indbetale et supplerende bidrag på 2,1% til fonden, hvoraf 2% er bestemt til tildeling af »timbres-intempéries« til deres arbejdstagere og 0,10% til at dække administrationsudgifterne.

Bidragene i henhold til artikel 2 og 3 beregnes på grundlag af 100% af hver arbejdstagers bruttoløn (overenskomstens artikel 4,

* Originalsprog: italiensk.

1 — *Moniteur belge* af 7.7.1988, s. 9897.

stk. 1), og betales af arbejdsgiveren til Office patronal d'organisation et de contrôle des régimes de sécurité d'existence (herefter »OPOC«), som fonden har bemyndiget til at opkræve og inddrive bidrag. OPOC udsteder derefter ved udløbet af hvert regnskabsår kort, som er forsynet med et mærke (timbre) til arbejdsgiveren (overenskomstens artikel 14), som udleverer et eksemplar til arbejdstageren (overenskomstens artikel 15). Arbejdstageren får udbetalt modværdien af de mærker, som er påført kortene, ved direkte henvendelse til de faglige organisationer eller til OPOC.

3. Med henblik på forståelsen af det nedenfor anførte skal det desuden allerede nu præciseres, at selv om den luxembourgske lovgivning, dvs. lovgivningen i den stat, hvor den pågældende virksomhed er etableret, ikke er identisk med den belgiske lovgivning, foreskriver den også mekanismer, der har til formål at beskytte arbejdstagere i byggebranchen mod risikoen for ledighed på grund af vejrliget samt at belønne deres fortsatte tilknytning til den pågældende branche. Med henblik herpå foreskrives der i lov af 28. januar 1971 [2] ydelse af lønkompensation i tilfælde af ledighed på grund af vintervejrlig i perioden 16. november — 31. marts (artikel 1). Denne lønkompensation betales både for enkelte timers ledighed og for hele og på hinanden følgende dages ledighed (artikel 5). Lønkompensationens bruttobeløb, som arbejdsgiveren skal udbetale til arbejdstagerne, udgør 80% af den sædvanlige bruttoløn (artikel 15).

Desuden er der med virkning fra den 1. januar 1989 indført en pligt for arbejdsgiveren til at betale et bidrag på 3% af bruttolønnen til arbejdstagerne, som skal udbetales ved årets slutning sammen med lønnen for december under forudsætning af, at arbejdstageren har været ansat i virksomheden i mindst et år [3]. Fra den 1. januar 1993 er dette bidrag blevet forhøjet til 4% af bruttolønnen [4].

4. Jeg kommer herefter til de simple og ubestridte faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den foreliggende sag. Virksomheden Climatec (herefter »Climatec«), som er en virksomhed i byggebranchen, der er etableret i Storhertugdømmet Luxembourg, havde i perioden fra marts 1992 til marts 1993 fire ansatte beskæftiget på en byggeplads ved fabrikken Ferrero i Arlon (Belgien).

Da Climatec havde afslået at betale de bidrag for de fire udstationerede arbejdstagere, som i henhold til belgisk lovgivning skulle betales for »timbres-fidélité« og »timbres-intempéries«, svarende til et beløb af 98 153 BFR, indledte anklagemyndigheden straffesag mod Guiot i dennes egenskab af direktør for Climatec.

2 — *Memorial* A 1971, s. 36.

3 — Storhertugelig anordning af 21.7.1989 (*Mémorial* A 1989, s. 975).

4 — Jf. artikel 18 og bilag IV til den storhertugelige anordning af 16.10.1993 (*Mémorial* A 1993, s. 1668).

5. Tribunal correctionnel d'Arlon har i forbindelse hermed besluttet at udsætte sagen og indbringe problemet for Domstolen. Det præjudicielle spørgsmål er formuleret således:

»— Skal artikel 7, 7A, 59 og 60 i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at når en medlemsstat ved en kollektiv overenskomst, der ved kongelig anordning er gjort obligatorisk, har forpligtet alle virksomheder, der udfører arbejde på dens territorium eller kommer dertil for der at udføre arbejde under udøvelse af deres ret til fri udveksling af tjenesteydelser, til at betale arbejdsgiverbidrag til 'timbres-fidélité' og til 'timbres-intempéries', selv om der derved sker en dobbelt opkrævning, idet disse virksomheder i deres oprindelsesland er forpligtede til at betale bidrag, som dækker de samme risici og i praksis har det samme eller et lignende formål, udgør det en tilsidesættelse af disse artikler, for så vidt som denne foranstaltning indebærer en faktisk forskelsbehandling og således udgør en alvorlig hindring for gennemførelsen af den frie udveksling af tjenesteydelser på det indre marked uden grænser, idet denne forpligtelse medfører en ekstraudgift for fællesskabsvirksomhederne og således gør dem mindre konkurrencedygtige på den pågældende medlemsstats territorium?

— Nærmere bestemt: Er det foreneligt med EØF-traktatens artikel 59 (om restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne), at der pålægges en byggevirksomhed, der er etableret i en anden medlemsstat, og som udfører tjenesteydelser i byggebranchen i Belgien, en pligt til at betale 'timbres-intempéries' og 'timbres-fidélité' i henhold til den kollektive overenskomst af 28. april 1988, der blev gjort obligatorisk ved kongelig anordning af 15. juni 1988?«

6. Med dette spørgsmål, der falder i to led, spørger den forelæggende ret i det væsentlige Domstolen, om artikel 59 og 60 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat forpligter virksomheder, som er etableret i en anden medlemsstat, og som begiver sig til den første stats område for dér at erlægge tjenesteydelser, idet de med henblik herpå anvender arbejdstagere, som er ansat hos dem, til for disse arbejdstagere at betale bidrag, der skal kompensere for ledighed på grund af vejrliget samt belønne dem med en præmie for fortsat tilknytning til den pågældende branche.

Inden jeg drøfter problemets realitet, skal jeg imidlertid anføre, at den forelæggende ret selv har understreget (endog materielt) i spørgsmålets første led, at den forpligtelse til at betale bidrag, som pålægges virksomheden af den medlemsstat, på hvis område tjenesteydelsen erlægges, er udtryk for »dobbelt opkrævning«, idet virksomhederne i etableringslandet er forpligtet til at betale tilsvarende bidrag; ifølge den forelæggende ret dækker de pågældende bidrag de samme risici og har i praksis det samme eller et lignende formål.

7. Det er klart, at der her foreligger en udveksling af tjenesteydelser henhørende under traktatens artikel 59 ff. Den pågældende aktivitet er en økonomisk aktivitet, som udøves mod vederlag af en virksomhed i byggebranchen, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor tjenesteydelsen erlægges.

Den foreliggende sags særegne karakter skyldes, at erlæggelsen af tjenesteydelserne er ledsaget af en midlertidig udstationering af arbejdstagere i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen erlægges [5], hvilken situation Domstolen i øvrigt allerede har taget stilling til [6]. Det er netop på grund af disse arbejdstageres blot midlertidige ophold på belgisk område, at der er rejst krav om, at den virksomhed, som har erlagt tjenesteydelserne, skal betale bidrag.

8. Når dette er sagt, skal jeg for det første anføre, at retspraksis på området for erlæggelse af tjenesteydelser i klare vendinger har udtrykt — idet den har fulgt en tilsvarende indstilling, som den, der er fastslået med hensyn til frie varebevægelser — at traktatens artikel 59 kræver »ophævelse af enhver restriktion — også selv om den anvendes uden forskel på indenlandske tjenesteydere og tjenesteydere fra andre medlemsstater — der kan være til hinder for eller på anden måde genere den virksomhed, som udøves af en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat, hvor han lovligt leverer tilsvarende tjenesteydelser« [7].

Det følger heraf, at selv i mangel af harmonisering på området kan den frie udveksling af tjenesteydelser, som er et grundlæggende princip i traktaten, dog kun begrænses ved regler, der er begrundet i almene hensyn, og som gælder for enhver person eller ethvert selskab, der driver virksomhed på modtagerstatens område, og kun i det omfang disse hensyn ikke tilgodeses af reglerne i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og at samme resultat ikke kan nås ved hjælp af mindre indgribende regler [8].

5 — Det kan herved være nyttigt at anføre, at midlertidig udstationering af arbejdstagere er blevet taget i betragtning af Fællesskabets lovgiver på området for social sikring, nemlig i artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (jf. den kodificerede version i Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2.6.1983 (EFT L 230, s. 6)). Denne regel finder imidlertid ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde, eftersom forordningens artikel 1, litra j), fra forordningens anvendelsesområde udelukker bestemmelser i kollektive overenskomster, selv om de er blevet gjort obligatoriske i henhold til en lov. Under alle omstændigheder vedrører diskussionen i den foreliggende sag ikke sociale bidrag, men bidrag som skal supplere lønnen.

6 — Jf. dom af 3.2.1982, forenede sager 62/81 og 63/81, Seco og Desquenne & Giral, Sml. s. 223, af 27.3.1990, sag C-113/89, Rush Portuguesa, Sml. I, s. 1417, og af 9.8.1994, sag C-43/93, Vander Elst, Sml. I, s. 3803. Til forskel fra den foreliggende sag, hvor de udstationerede arbejdstagere er fællesskabsborgere, vedrørte de nævnte sager derimod statsborgere fra tredjelande eller statsborgere, som var undergivet en overgangsordning (Rush Portuguesa).

7 — Dom af 25.7.1991, sag C-76/90, Säger, Sml. I, s. 4221, præmis 12.

8 — Jf. f.eks. domme af 26.2.1991, sag C-154/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 659, præmis 14 og 15, sag C-180/89, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 709, præmis 17 og 18, og sag C-198/89, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 727, præmis 18 og 19.

9. Det er imidlertid klart, at den omtvistede nationale lovgivning [9], selv om den finder anvendelse uden forskel på indenlandske tjenesteydere og tjenesteydere etableret i andre medlemsstater, indebærer restriktive virkninger på den frie udveksling af tjenesteydelser inden for Fællesskabet.

De virksomheder, der er etableret i en anden medlemsstat, og som — lige som Climatec — ønsker at erlægge tjenesteydelser i en anden medlemsstat, idet de til dette formål udstationerer deres egne arbejdstagere, er allerede i etableringsstaten undergivet sociale og lønmæssige byrder med hensyn til de arbejdstagere, som de beskæftiger. Alt i alt drejer det sig om virksomheder, der allerede skal opfylde (og opfylder) krav, som er fastsat i etableringsstatens lovgivning.

10. Fællesskabsretten er ganske vist, således som Domstolen gentagne gange har udtalt, ikke til hinder for, at medlemsstaterne lader deres lovgivning eller de kollektive overenskomster vedrørende mindstelønninger, der er indgået mellem parterne på arbejdsmarkedet, gælde for alle, som udøver en lønnet beskæftigelse, herunder af midlertidig karakter, på deres områder, uanset i hvilken medlemsstat arbejdsgiveren er etableret; fællesskabsretten opstiller heller ikke noget forbud mod, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre en overholdelse af sådanne regler [10].

Dette indebærer klart, at fællesskabsretten tillader, at retsforskrifter om mindstelønninger forfølger et mål af generel interesse, som fortjener at blive beskyttet. Overholdelsen af sådanne bestemmelser kan i mangel af harmonisering — eller under alle omstændigheder i mangel af en koordinering på området [11] — derfor også pålægges tjenesteydere, som er etableret i andre medlemsstater, og således begrunde, at der foretages visse begrænsninger af den pågældende frihed, men kun ved egnede midler. Dette betyder, at der også i dette tilfælde skal foretages en undersøgelse af forholdsmæssigheden.

11. Hvad der navnlig er af interesse er, at Domstolen har udtalt, at »en ordning eller en praksis, som generelt pålægger alle tjenesteydere, som er etableret i en anden medlemsstat, og som beskæftiger arbejdstagere, der er

9 — Jeg skal for fuldstændighedens skyld anføre, at denne lovgivning er genstand for en traktatbrudsprocedure, som Kommissionen har indledt mod Belgien ved åbningsskrivelse af 7.1.1993. Kommissionen har imidlertid, således som den selv har anført, stillet denne procedure i bero, eftersom den foreliggende sag verserer for Domstolen.

10 — Jf. ovennævnte dom i sagen Vander Elst, præmis 23, og tidligere ovennævnte dom i sagen Rush Portuguesa, præmis 18, samt ovennævnte dom i sagen Seco og Desquenne & Giral, præmis 14.

11 — Jeg skal bemærke, at der i øjeblikket drøftes et forslag til rådsdirektiv, fremsat af Kommissionen, og som netop angår udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (jf. det ændrede forslag, EFT 1993 C 187, s. 5). Dette forslag til direktiv tilsigter navnlig at koordinere medlemsstaternes love, således at der kan fastsættes en kerne af ufravigelige regler for minimumsbeskyttelse, som skal overholdes i værtslandet af arbejdsgivere, som sætter en arbejdstager til at udføre midlertidigt arbejde på en medlemsstats område, hvor ydelserne præsteres (jf. syttende betragtning til det ændrede forslag).

statsborgere i tredjelande, en forpligtelse til at yde bidrag til den sociale sikring eller dertil svarende bidrag, uanset om de har overholdt reglerne om den sociale mindsteløn i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, kan, når den begrænser den frie udveksling af tjenesteydelser, imidlertid ikke anses som et passende middel, idet en sådan generel foranstaltning ikke efter sin art kan være egnet til at sikre, at de nævnte regler overholdes, eller til på nogen måde at bringe den pågældende arbejdskraft nogen fordel« [12].

Bortset fra spørgsmålet om, hvorvidt de udstationerede arbejdstagere i det foreliggende tilfælde havde en reel fordel som modydelse for arbejdsgiverens forpligtelse til at betale bidrag, hvilket den luxembourgske regering bestrider, står det dog tilbage, at det drejer sig om en generel foranstaltning, der som sådan ikke er egnet til at sikre gennemførelsen af det forfulgte mål. Det er fuldstændig åbenbart, at de forpligtelser til at betale bidrag, som ved belgisk lovgivning er pålagt alle virksomheder, der erlægger en tjenesteydelse på belgisk område, og som til dette formål udstationerer deres egne arbejdstagere, overhovedet ikke tager hensyn til den mindsteløn, som oppebæres af de arbejdstagere, som er ansat i disse virksomheder. Den pågældende lovgivning kan med andre ord anvendes i alle tilfælde, selv når de berørte arbejdstagere i givet fald skal have en højere social mindsteløn end den, der skal udbetales til arbejdstagere, der er undergivet lovgivningen i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen erlægges.

12. Under denne synsvinkel er det problem, som det er vigtigt at undersøge, i lyset af ovennævnte retspraksis, hvorefter tjenesteyderen ikke allerede må være underkastet tilsvarende betingelser i den medlemsstat, hvori vedkommende er etableret [13], problemet om, hvorvidt de krav, der er fastsat ved etableringslandets lovgivning, i det foreliggende tilfælde Storhertugdømmet Luxembourg, svarer til eller under alle omstændigheder er sammenlignelige med dem, der er fastsat i lovgivningen i den stat, hvor tjenesteydelsen erlægges, i det foreliggende tilfælde Kongeriget Belgien.

Da det ikke tilkommer Domstolen under en præjudiciel sag at foretage en sammenlignende undersøgelse af de to pågældende lovgivninger, skal det atter bemærkes, at den forelæggende ret i forelæggelseskendelsen har anført, at der sker dobbelt opkrævning af de pågældende bidrag, idet de også er foreskrevet ved den relevante luxembourgske

12 — Ovennævnte dom i sagen Seco og Desquenne & Giral, præmis 14.

13 — Et sådant krav, som klart tilsigter at undgå, at (unødvendig) dobbeltkontrol og fordobling af byrderne ikke uden gyldig grund hindrer udveksling af tjenesteydelser, udgør atter en (anden) anvendelse af proportionalitetsprincippet. Domstolen har således f.eks. udtalt, at overholdelsen af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser indebærer, at den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, skal tage »hensyn til de krav om dokumentation og sikkerhed, som tjenesteyderen allerede må opfylde i udførelsen af sin virksomhed i den medlemsstat, hvor han er etableret« (dom af 17.12.1981, sag 279/80, Webb, Sml. s. 3305, præmis 20). Man genfinder samme løsning i dom af 18.1.1979, forenede sager 110/78 og 111/78, Van Wesemael m.fl., Sml. s. 35, og af 4.12.1986, sag 205/84, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 3755, præmis 27.

lovgivning. Jeg skal med henblik på denne analyse anføre, at der bestemt ikke kræves et fuldstændigt sammenfald eller overensstemmelse mellem de forpligtelser til at betale bidrag, som er pålagt ved de to pågældende medlemsstaters lovgivning; der kræves, langt enklere, at der er tale om sammenlignelige bidrag, der har ensartede formål.

13. Det er dette, retspraksis på området giver udtryk for. Domstolen har i en sag, der frembyder visse analogier med den foreliggende, udtalt, at den omstændighed, at tjenesteydere, som er etableret i en anden medlemsstat, pålægges samme forpligtelser som dem, der pålægges indenlandske tjenesteydere, er udtryk for en supplerende byrde, der i princippet er uforenelig med reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Den har nærmere bestemt udtalt, at der kan foreligge en skjult forskelsbehandling, når »den forpligtelse til at betale arbejdsgiverens del af bidragene til den sociale sikring, som tjenesteydere med hjemsted på statens eget område er underkastet, udstrækkes til arbejdsgivere, som er etableret i en anden medlemsstat, og som allerede skal betale tilsvarende bidrag for de samme arbejdstagere og for de samme beskæftigelsesperioder i henhold til sidstnævnte stats lovgivning. Under sådanne omstændigheder indebærer bestemmelserne i den stat, hvor tjenesteydelsen udføres, at de arbejdstagere, der er etableret i en anden medlemsstat, økonomisk pålægges en yderligere byrde, idet de rent faktisk rammes hårdere end de tjenesteydere, der er etableret på statens eget område« [14].

Domstolen har ud fra samme opfattelse desuden antaget, at de virksomheder, som leverer en tjenesteydelse i en anden medlemsstat, idet de med henblik herpå udstationerer deres egne arbejdstagere, ikke er forpligtede til at anvende værtslandets ansættelsesmyndigheder eller underkaste sig de her tilsvarende procedurer, såfremt de i etableringslandet allerede har opfyldt de procedurer, der ved lov er foreskrevet for ansættelse af arbejdskraft (udenlandsk eller indenlandsk) og allerede har opfyldt de administrative og økonomiske byrder, som er forbundet hermed [15].

14. Det fremgår imidlertid af sagen og drøftelserne under retsmødet, at Climatec allerede i etableringsstaten er forpligtet til at betale bidrag, hvis formål ligner det, som forfølges med den omtvistede belgiske lovgivning, og som skal betales selv for midlertidigt udstationerede arbejdstagere, navnlig for de samme beskæftigelsesperioder tilbagelagt af disse arbejdstagere i den medlemsstat, hvori tjenesteydelsen erlægges. I øvrigt har den belgiske regering — idet den understregede de eksisterende forskelle mellem de to relevante nationale lovgivninger — på ingen måde godtgjort, at det drejede sig om to forskellige ordninger, når henses til deres funktion, og har selv erkendt nødvendigheden af en mekanisme, der gør det muligt at tage hensyn til de beløb, som virksomheden allerede med tilsvarende formål for øje har betalt i etableringsstaten.

14 — Ovennævnte dom i sagen Seco og Desquenne & Giral, præmis 9.

15 — Jf. i denne retning ovennævnte dom i sagen Rush Portuguesa, præmis 12, og ovennævnte dom i sagen Vander Elst, præmis 18-21.

Herefter udgør de forpligtelser til at betale bidrag, som er pålagt virksomheder, der leverer tjenesteydelser på belgisk område, en supplerende byrde, der kan anses for at falde sammen med de byrder, der allerede er pålagt og opfyldt i etableringsstaten, hvilket er fuldstændig ubegrundet og kan stille den pågældende virksomhed ringere i konkurrencen med indenlandske tjenesteydere. Desuden er de pågældende arbejdstagere fællesskabsborgere, hvilket har til følge, at anvendelsen af den relevante luxembourgske ordning udelukker, at der består risiko for en udnyttelse af arbejdstagerne og for en fordrejning af konkurrencen mellem virksomhederne [16].

15. Sammenfattende fremgår det af ovennævnte bemærkninger, at den omtvistede lovgivning under de forskellige synsvinkler, hvorunder jeg har gennemgået den, udgør en ubegrundet hindring for de virksomheder, der erlægger tjenesteydelser på belgisk område: Denne lovgivning er fuldstændig uforenelig med reglerne om udveksling af tjenesteydelser, navnlig traktatens artikel 59 og 60.

16. Jeg skal derfor foreslå Domstolen at besvare den nationale rets spørgsmål således:

»Traktatens artikel 59 og 60 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat kræver, at virksomheder, som er etableret i en anden medlemsstat, der begiver sig til førstnævnte medlemsstats område for dér at erlægge en tjenesteydelse, skal betale bidrag til en ordning med 'timbres-fidélité' og 'timbres-intempéries' for arbejdstagere, der er udstationeret med henblik på erlæggelse af tjenesteydelser, når disse virksomheder for de samme arbejdstagere og for de samme beskæftigelsesperioder allerede er pålagt tilsvarende byrder i etableringsmedlemsstaten.«

16 — Jf. i denne retning ovennævnte dom i sagen Vander Elst, præmis 25.